

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ ' σ τ ὀ χ ἔ ρ ἰ .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν ἠστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩλια κί' ἐνιακῶσα τέσσαρα και δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατριδα, κτύπα και παλέκα.

Δεκαμῆριον δεκάτη και τρίτη,
εὐτυχίαις σὲ κάθε ψωρίτη.

ΧΩλια τρακόσα δεκαοκτώ,
κί' ἕνα κισάτι παντοῦ φρικτό.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ. — Ὅλα, και μῆνες Περικλή, θὰ πῆγγαιναν καλά,
και θάχαμα κί' ἐμαῖς οἱ θῆθ καλλίγαρα μισαλά.
Θάχαμα δέσει πρὸ καιροῦ
καλά τὸν γαιθαρό μας,
κί' ὅλο κουθένταις κουτουροῦ
θάκουγες ἠστὸν καιρό μας.

Ποτὲ δὲν θὰ γουρλώναμα
τὸ μάτι γιὰ λζανά.
και ξένολαστοι θ' ἀπλώναμα
ἠστὸν ἤλιο τραχανά.

Παρὰς τὴν τσέπη καθενὸς
θὰ ἔθαιραινε, τσιφούτη,
μήγες θὰ πάλαινε δεινῶς
ὁ Διομήδης ὁ κλεινὸς
ν' ἀνακαλόφη πλούτη.

Εἰρήνη θὰ ἔασοινε.
καινὲς δὲν θὰ νουσίλεινε
πολέμων τραυματίας.

Δὲν θὰ βλάπτεις ἐδῶ κί' ἐκεῖ
καὶ πέφτουν κάτω νηστικοί
και θόματ' αἰτίας.

Δὲν θὰ ζυπνοῦσες κατηφῆς,
και θαίμονας καταστροφῆς
δὲν θὰ βλάπτεις ἀλάστορας.

Θ' ἀντίκρυζες και τοὺς γυμνοὺς
και τοὺς πεινῶντας κί' ἀχαμνοὺς
ὁμογενεῖς προγαστορας.

Μέσα ἠστὴ ζάλη τοῦ χοροῦ
κί' οἱ θῆθ μας θὰ πηδούσαμε,
και τραγουδάμα πρὸ καιροῦ
χαρὰς θὰ τραγουδούσαμε,
και τὸ καπέλο του καθεῖς θὰ τῶζεε στραβά,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος μᾶς ἤλθανε ζαβά.

Ἐκεῖνος μᾶς ἐσκαλάβωσε
ἠστὴς φτώχιας τὸν ζυγὸ
ποὺ κακὸ φάφο νάχη.

Αὐτὸς μᾶς ἐπαλάβωσε,
και σήμερα κί' ἐγὼ
τὸν ἔχω ἠστὸ στομάχι.

Ἐλέγαμα πῶς γιὰ πολὺ
βεβαίως θὰ συχάσωμα,
και θῆθ πολέμων, προσφιλή,
τοὺς πόνους θὰ ἐσχάσωμα.

Πῶς θὰ γλεντίσωμ' εὐτυχίαις,
εὐδαίμονες, εἰρηνικοί,
πῶς ὁ πατὴς μας ὁ παχὺς
θὰ τρῆνη πρὸ παχειὰ φακή.

Ἐλέγαμα πῶς σὲ γλυκά
και τούρτιας θὰ τρυφάμα,
πῶς ἤσοχα κί' εἰρηνικά
τὰ δάνεια θὰ φάμα.

καὶ θάνατι μόνῃ μας φροντίς πῶς νὰ μετροῦμε τὰ στρα, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ἦλθε παντοῦ χαλάστρα.

Καὶ ὁ Περικλέτος στὸν ἔθιο τόνο
μιλεῖ μὲ πάθος ψυχῆς καὶ πόνο.

Π. — Ἐλέγαμε, θρᾶ Φαουλῆ, χωρὶς καθυμνοὺς καὶ κέπους πῶς τώρα θ' ἀρμενίζαμε μέσα σὲ Νταχαμπίαίς, κί' ἔδω κί' ἔκει θὰ βλέπαμε τοὺς σφριγγηλοὺς προσκόπους ὕ' ἀναδασώνουν τὰ βουνὰ καὶ τῆς ξεροκαμπίαίς.

Ἐλεγα τὴν πατριδα μου,
ποῦγινε διπλοαία,
πῶς θὰ τὴν ἔω πλουσία.

Ἐλεγα τὴν ἀριδα μου
πῶς θ' ἀπλωνά' στὸν ἦλιο
μὲ σένα τὸν Σγαρίλιο.

Ἐλεγα πῶς θὰ πάφουνα παθητικοὶ γιὰ ῥέδας καί' στὰς κλεινάς φιλέλληγες θὰ τρέχουν Εὐρωπαῖοι, ἔλεγα πῶς σ' τὸ σπήτι μου θὰ κἀνω σουαρέδας καὶ τὸν Πασσάρωφ θὰ καλῶ καὶ τὸν Γκαλήπ τὸν Μπέη.

Ἐλεγα πῶς θὰ διάβαζα μὰς ὁτῆς ἐφημερίδες περιγραφαίς γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ γιὰ τῆς ἐσπερίδες, ποὺ δίχως ἄλλο θάκκαναν κί' ἔκει σ' τὰ Πιθαράδικα καί' σ' τὰ Παντρεμενάδικα.

Ἐλεγα πῶς θὰ βλέπαμε καὶ πάντας τοὺς πεινῶντας μὲ χάριν μειδιώντας μειδιάμα Τζοκόντας

Ἐλεγ' ἄθρα παίγνια μακάριος πῶς θάπαιζα μέσα σ' τῆς σφαιραίς τῆς ψηλαίς, κί' ἐσκόπευα κί' ἔγῳ ποὺ λὲς ν' ἀνοίξω καμμὰ Τράπεζα, καί' στοὺς ζητηάνους νάδειχνα γεμάτη πορτοφάλα, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ζαθὰ μὰς ἦλθαν ἄλα.

Ἐλέγαμε πῶς θάσβηναν ἡ γύρω μας φωτιαίς καὶ τοὺ λοιποὺ δὲν θάχωμε κανένα πειρασμό, ἐλέγαμε κί' οἱ δύο μας νὰ κἀνωμε βουτσιαίς σ' τοῦ κράτους τὸν πολυκροτο Προϋπολογισμό, ἐλέγαμε πῶς θάδεινον θὰ γίνη κί' ἄλλο νέον, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος φτώχεια καὶ τῶν γονέων.

Ἐλέγαμε πῶς γύρω μας, θ' ἀνοβολοῦνε κρίνοι, ἐλέγαμε πῶς τώρα πιά θὰ τρώμε μόνο σοῦπαις ἀπὸ φωλιαίς χελιδονίων ὡς εἶδος Μανδρινοὶ καὶ νέκταρ πῶς θὰ πίνουμε μὲ δαμαντένιας κούπαις, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ἐξήγητα τὸ φουμί, καὶ τώρα βράζε τοίπουρα καὶ πίνε τὸ ζουμί.

Ὁ Φαουλῆς καὶ πάλι
στὴν ἔθια νότα ψάλλει.

Φ. — Ἐλέγαμε, βρῆ κουρελῆ, πῶς ποῖς ἄλιγο, ποῖς πολὺ, θὰ βγάξῃ τὸ καρρέλλι.

Πῶς πρόσφυγες δὲν θὰ πεινοῦν, καί' μέρα νόκτα θὰ γεννοῦν κί' ἔλ' οἱ κηφῆνες μέλι.

Ἐλεγα, φίλε φουκαρά, ἔτι θὰ τρώμε μιά χαρὰ τὴν κόρα καὶ τὴν ψίχα.

Πῶς ἔλους θὰ τοὺς σώσωμε καὶ πῶς θ' ἀναδασώσωμε φαλάκραις δίχως τρίχα.

Πῶς ἐν ὄργανοις κί' ἐν αὐλοῖς καὶ μ' ὄνειρα μαγευτικά σ' τὰ θεωρεῖτα τῆς Βουλῆς, θὰ τὸν ἐπέγραψε γλυκά.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος τὴν δρᾶσιν ἐξετάζομε γειτόνισσάς μας φιλης, κί' οὐδέτεροι κυττάζομε τοὺς ἄρρενας καὶ θήλειες.

Θάχαμε τώρα κί' ἐκλογαίς σ' τὴν νέαν τὴν Ἑλλάδα, ποὺ πλέκεται μὲ τὴν παληὰ σὰν μιά παρικολλάδα, καί' σ' τὴ Βουλῆ θὰ βλέπαμε καὶ πρόσωπα καινούρια, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει καὶ τοῦτ' ἡ φύβρα.

Ἐλέγαμε πῶς θάρχωνται σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενώνων φιλάρχαιοι καὶ μόνον, ποὺ γίνονται θυσία γι' ἀρχαία καὶ Μουσειά.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος μὰς ἦλθε κί' ἔδω πέρα νὰ τῆ τὴν καλημέρα τῶν Ἀγγλων Μπῶξτον ἡ δυὰς, ποὺ τὴν ἀκούε καὶ μειδιᾷ.

Ἐλέγαμε πῶς τώρα πιά κί' ἡ Μουσα μας ἡ Θάλεια τὰ θέατρα θ' ἀνοίξῃ, πῶς ἔλοι μας θὰ πάρουμε βραβεῖα καὶ μετάλλια ἐν κρασσοκατανύξει.

Ἐλέγαμε πῶς χάρισμα κί' ἐμεῖς θὰ ψωμιζώμεθα σὲ κώμους καὶ θάλιας, ἐλέγαμε πῶς χάρισμα θὰ μετακομιζώμεθα σὲ γῆν ἐπαγγελλας.

Ἐλέγαμε, βρῆ Περικλῆ, πῶς ἄλα θάνατι ρόδινα, καὶ θάχωμε γαρμάματα